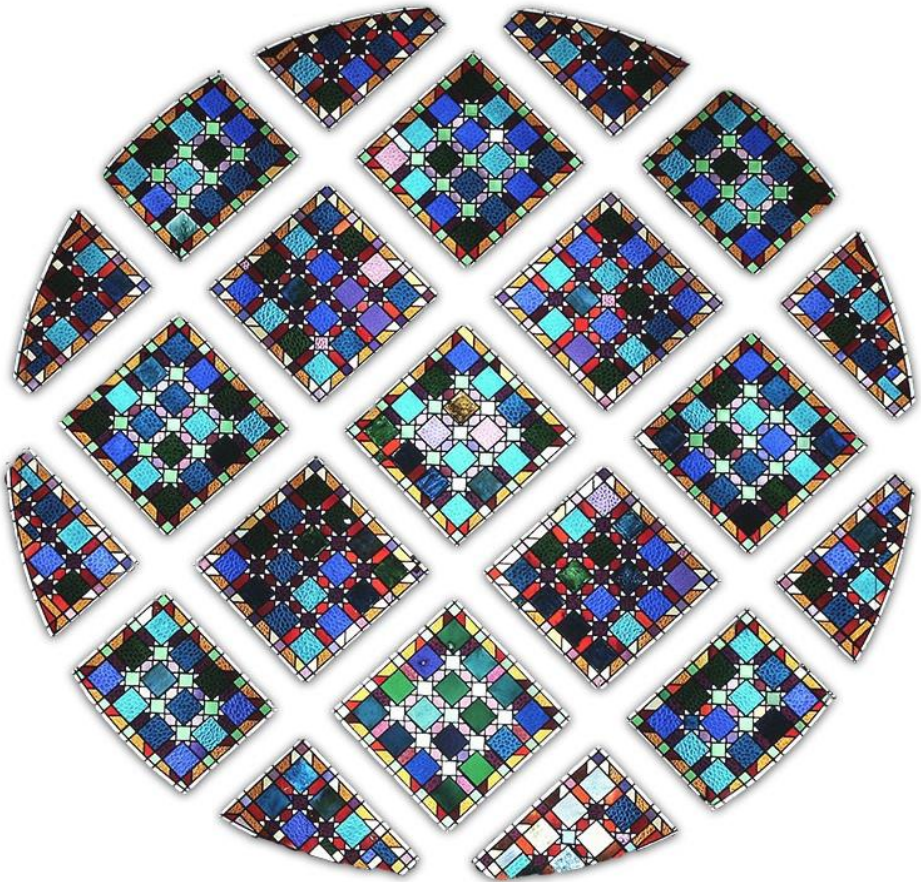

*Slotviering Augustinuskerk
18 januari 2026*

Tot hier en verder

Een liturgie van en voor parochianen

*Het roosvenster van de Augustinuskerk
Een kleurrijke kijk op het geloof*

TEN GELEIDE

In het afgelopen jaar zijn interviews gehouden met parochianen van de Augustinus om herinneringen aan het gebouw en alles wat zich daarbinnen afspeelt vast te leggen. Het leverde mooie, ontroerende, geestige verhalen op, herinneringen aan de Augustinuskerk. Een aantal van deze verhalen zijn opgetekend in deze 'liturgie van en voor parochianen'. Het gebouw gaan we achterlaten, maar de herinneringen en het roosvenster nemen we met ons mee, waar ons pad ook naar toe zal gaan.

OPENINGSLIED

In de loop der jaren ben ik ook steeds meer gaan genieten van de muziek, vooral van het Latijns parochiekoor. Er is iets bijzonders aan die klanken, die oude Latijnse teksten, die gedragen samenzang. En dan Frank, de dirigent – vanuit de kerk zie je alleen zijn rug, maar zelfs dan zie je zijn bezieling. Aan zijn bewegingen voel je de interactie met het koor. Hij leeft helemaal in de muziek, en dat werkt aanstekelijk.

Met Tolle Lege hebben we meer bereikt dan we ooit hadden durven dromen. We zongen de Nederlandse liturgie, met muziek van Antoine Oomen en teksten van Huub Oosterhuis die voor ons 'thuis' waren geworden. We maakten drie cd's, waaronder een kerst-cd die voor velen dierbaar is. En we behaalden zelfs de eerste prijs in zowel het bisdom Haarlem als in Utrecht – momenten van trots, waarin we merkten hoeveel onze inzet betekende. Dat ons koor een eigen fanclub had, zegt eigenlijk alles. Maar misschien nog wel belangrijker was de waardering die we als mensen hebben ontvangen: onderscheidingen die meer waren dan een blijk van erkenning – ze waren een bevestiging van een leven dat in dienst stond van deze gemeenschap.

WOORD VAN WELKOM

Ik ben gaan houden van de sober ingerichte Augustinuskerk, de Mariakapel met alle kaarsjes en vooral van het prachtige rozet bij zonsondergang als we repeteren. De ouderwetse, wat kale inrichting met toch een warme sfeer van het parochiehuis, de trappetjes op en af van kerk naar parochiehuis, roepen bij mij dierbare herinneringen op aan de kloosters en parochiegebouwen van mijn ooms waar wij als kinderen naar hartenlust mochten rondrennen en spelen.

In mijn pubertijd ging ik vaak op zaterdagavond om 19 uur naar de mis en zat dan samen met mijn vrienden op de achterste rij. Niet al te lang nadat we wisten wie er voor ging, of waar de preek over zou gaan, gingen we snel weg om te gaan stappen.

Het gaat me aan 't hart dat dit prachtige gebouw waar we zoveel bijzondere momenten hebben beleefd dan toch voor onze eigen gemeenschap gesloten gaat worden. Erg jammer hoezeer ook ik de economische noodzaak begrijp van het besluit.

Ik heb me altijd zeer thuis gevoeld in de bijzondere architectuur van kerk en pastorie, met de typische wijkhistorie die zo paste bij een inmiddels vergane tijdperk van de RK-Kerk. Ik hoop van harte dat het gebouw gespaard wordt van de slopershamer en dat het een bijzondere en eerbiedige herbestemming krijgt.

Ik kwam in mijn jeugd wekelijks in de Augustinuskerk, hoewel ik binnen de grenzen van de Annaparochie woonde. Ik herinner me pastoor Samson. Sinds 2011 is ons gezin, nadat de Annakerk dicht ging, parochiaan geworden van de Augustinuskerk. Mijn vrouw ging zingen bij het LPK waar zij warm werd onthaald. Zo ook onze kinderen die actief waren in en rond Vivace. Wij voelden ons direct thuis. De Augustinuskerk is zeer toegankelijk voor een ieder.

De tuin rondom de kerk is bij mij in goede handen. Minutieus verwijder ik ook onkruid tussen de tegels. "Als je dat z'n gang laat gaan, is er geen houden meer aan," zeg ik daar altijd over. De entree van de kerk moet er verzorgd uitzien; het is tenslotte het visitekaartje van onze gemeenschap.

In de herfst ruim ik de gevallen bladeren op—niet alleen in de kerktuin, maar ook langs de weg. Alles moet er netjes en uitnodigend uitzien, zodat mensen zich welkom voelen. De plantenbakken voor de kerk staan te pronken met mijn zelf opgekweekte geraniums, prachtig diep paars van kleur. Het zijn nazaten van de

planten die Henk Pappot ooit kweekte, toen hij nog de tuin verzorgde en bij zijn huis een kleine kwekerij had. Zijn planten leven voort in de bakken bij de kerk, en dat koester ik.

INLEIDING

Bij de Augustinus heb ik iets geleerd wat in geen enkel boek te vinden is: wat commitment echt betekent. Niet alleen ben ik blijven zingen omdat het leuk is, maar ook omdat het samen zingen iets wezenlijks toevoegt aan het leven — aan mijn leven, en hopelijk ook aan dat van anderen. Deze plek, deze mensen, deze traditie: ze hebben mijn leven diepgaand verrijkt.

Wij hebben allebei een lange geschiedenis bij de Augustinuskerk – een geschiedenis die inmiddels ruim zestig jaar beslaat. Het voelt bijna alsof de kerk met ons is meegegroeid, en wij met haar. Meer dan vijftig jaar lang heeft Tolle Lege, het liturgisch zangkoor dat ontstond uit het kinder- en jongerenkoor, ons leven gekleurd. Het was een koor waarvan de leden letterlijk zijn meegegroeid; sommigen zingen al meer dan veertig jaar met ons mee. Dat alleen al maakt duidelijk hoe sterk de onderlinge band was, hoe vanzelfsprekend wij elkaar vonden en hoe diep onze verbondenheid ging.

GEBED OM VERGEVING

Door mijn schuld, door mijn schuld, door mijn grote schuld is heel krachtig, maar dan pas als iedereen dat zou uitspreken, dan wijst niemand meer naar een ander en neemt iedereen verantwoordelijkheid voor zijn eigen daden en eigen geluk.

Een half jaar voordat pastoor Ambro Bakker in 2010 in de pastorie kwam wonen, kwam hij eerst kijken of het woonhuis wel geschikt voor hem was. Samen met een koster zag ik hem lopen in de gang. We zeiden tegen elkaar: als hij hier maar niet komt wonen, want hij ziet er zóóó streng uit.

Meteen vanaf het moment dat pastoor Ambro in de pastorie kwam wonen, merkten we dat we ons enorm vergist hadden: de pastoor bleek een zeer warme, belangstellende en geduldige man te zijn, met wie het zeer goed samenwerken was. Zijn deur stond altijd open en in zijn keuken was het altijd gezellig.

Toen koster van Leeuwen, die echt als koster alles in de kerk deed, wegging werd er een kostersteam, een kerkinterieurverzorgingsteam en een tuinteam ingesteld.

En het college van collectanten werd een groter team. Ik was in 1967

getrouwd en ben toen hier in de

buurt komen wonen. Henk Pappot, mijn schoolmaatje uit Ouderkerk, heeft mij toen gevraagd om te helpen in de tuin en dat heb ik sindsdien gedaan en doe ik nog steeds. "Het ligt er weer netjes bij, Henk," zei ik dan en Henk zei dan steevast dat het maar goed was dat we dat aan elkaar uitspraken, want een pluimpje van een ander kreeg je niet zoveel. Eerst deed ik dus alleen het tuinwerk en iets later werd ik ook collectant

en weer later in 2007, toen Hans Veeger overleed, ook het schoonmaken. En natuurlijk de parochieblaadjes rond brengen en dat geeft heel veel voldoening.

KRYIE ELEISON

Ik ben gefascineerd door het woord 'ontfermen', dat je in het dagelijkse leven niet vaak gebruikt. Het komt van het oude woord 'fermen' wat versterken betekent. Het voorvoegsel ont- geeft aan: een beweging uit zichzelf naar de ander toe. Dus letterlijk: zich met het hart tot een ander keren. Zo probeer ik in het leven te staan, wat niet altijd lukt, maar de intentie is er altijd.

Felicitaties door een puber t.g.v. het 40-jarig priesterfeest van
Pastoor Thom Klawer:

*Wat er daar ook gebeurde hij was er bij.
In het begin doopte hij mij, bij elke mis was hij aanwezig,
En natuurlijk was hij bij mijn eerste communie ook bezig.
Toen werd het tijd dat ik naar catechese ging,
En stond hij altijd eten te maken,
Daarna maar op het koor, waar ik zing
Over Jezus, God en dat soort zaken.*

*Dan hebben we ook het misdienaar zijn,
Waar je de pastoor helpt op het altaar,
En dan breekt hij het brood en wijn,
Zoals hij dat al doet voor 40 jaar.*

*Tijdens het misdienaars reisje was niets te gek,
Met de grote zak snoep die hij ons ging geven,
Was bij iets leerzaams en een speelplek,
Heel wat fantastisch met hem te beleven.*

*Nu staat alles op een rij,
Maar, bijna vergeten,
Was hij er ook bij mijn vormsel bij,
Maar nu wil je natuurlijk weten...*

*Maar over wie hebben we het dan?
Wat is dit voor een man?
En dan roept iedereen in koor:
Maar natuurlijk de pastoor!!*

GLORIA

Ik hou van zingen en van tradities.
Misschien was het daarom dat het
me ooit een goed plan leek om me
aan te sluiten bij het Latijns
parochiekoor van de Augustinuskerk.
De schoonheid van de muziek trok
me over de streep — de rijke klanken, de eeuwenoude melodieën,

het samenspel van stemmen dat de ruimte vult. Nooit had ik kunnen vermoeden dat die ene stap zo'n groot deel van mijn leven zou gaan bepalen.

Twintig jaar later ben ik niet alleen koorlid, maar tot mijn nek toe betrokken bij alles wat met de kerk en het koor te maken heeft. Ik ben voorzitter van het koor, zit in de 4 mei-herdenkingscommissie en verricht talloze hand- en spandiensten. Wat begon als een muzikale hobby is uitgegroeid tot een gemeenschap, een tweede thuis, en een plek waar ik me verbonden voel met iets groters dan mijzelf.

De - nu inmiddels overleden - koster Ton werd jaren geleden gevraagd een boeket bloemen te kopen voor een vrijwilliger die gehuldigd zou gaan worden. Dat ging hij keurig doen. Tijdens de mis werd Ton naar voren gewenkt om de bloemen te geven. Wat hij echter niet wist, was dat hijzelf de gehuldigde zou worden: hij kreeg een bisschoppelijke onderscheiding.

Tot het allerlaatste moment, totdat de speld opgespeld werd, heeft hij niet door gehad dat hijzelf het feestvarken was, heeft zelfs niet gezien dat zijn familieleden in de kerk zaten en heeft niets gemerkt van de voorbereidingen voor een feestje bij hem thuis. En...het boeket dat hij gekocht had voor deze supervrijwilliger, mocht hijzelf mee naar huis nemen. Een koekje van eigen deeg.

COLLECTAGEBED

Ik dank de parochie en de kerk voor de saamhorigheid, gezelligheid, betrokkenheid en ingetogenheid met een sprankje Amsterdamse humor. Het altaar waarop we mogen staan als we deze prachtige muziek zingen is wel heel dierbaar. De akoestiek en zicht op de kerk en de vensters glas in lood zijn prachtig en ontroerend. Deze kerk is ruim 30 jaar mijn thuis geweest, waar plek is voor alle emotie. Dank.

Een van mijn grootste passies is het verzorgen van de bloemen in de kerk. Als boerenzoon heb ik de liefde voor groen met de paplepel ingegoten gekregen.

Met een clubje jongeren zorgde ik voor de kindercrèche tijdens de gezinsvieringen. Tijdens de viering de kinderen iets vertellen over de Bijbelverhalen en iets maken en dat laten zien in de viering. Daar hadden we allemaal veel plezier in. En natuurlijk ook bij de voorbereidingen voor de kerstmusical. En later ook de gesprekken met de jongvolwassenen in de vormselgroepen.

EERSTE LEZING

De lezing van Jezus op het meer van Galilea dat de apostelen helemaal in de war raken van de storm en Jezus notabene ligt te slapen. Ze maken hem wakker en hij stelt ze gerust. De storm ging direct liggen. Dus hoe groot 'die storm daarbuiten' ook is, je kunt hem altijd zelf stillen.

Uit mijn verleden vond ik de Palmpasen viering het leukste. Het maken van de Palmpasen stokken vooral. Maat ik vond het wel heel lastig dat wij dan een mooie stok hadden gemaakt en dat we die moesten weggeven aan oudere mensen. En vlak voor kerst maakten we kerststukjes, dat was ook heel leuk om te doen.

TUSSENZANG

Ik heb de afgelopen zeven jaar met veel plezier gezongen in de Augustinuskerk. Een kerk met een prachtige akoestiek. Ik hou van de rustige sfeer in de kerk. Deze nodigt ook uit tot meditatie en zelfreflectie. Het is iedere week weer een feestje om te mogen zingen in dit koor. Het kerkgebouw moeten we helaas verlaten, maar het koor zingt door!

Elke dinsdagavond koorrepetities met heel veel plezier, zingen en gelach en daarna napraten in de keuken met cola en koekjes. Jongerencatechese bij gastouders thuis waar diepe gesprekken werden gevoerd over het geloof en tussendoor veel werd gelachen. Samen naar de Bavo Jongerendag met spooktochten op de gewelven van de St. Bavo in Haarlem. Korenfestival Rijsbergen met gekleurde Vivace T-shirts, gedurfd zingen tussen alle megagrote-koren, veel leuke activiteiten en kamperen in een aardappelen schuur.

Op Goede vrijdag het Paasverhaal beleven met delen uit Jesus Christ Superstar en daarna de film nog eens kijken en met zijn allen meezingen op de jongerenzolder. Na elke viering met zijn allen koffie, thee en limonade drinken in de Parochiezaal en buiten napraten op de trappen van de kerk. Een plek van samenkomen, thuiskomen en er zijn voor elkaar.

TWEDE LEZING

Ik kom al van jongs af aan in de kerk – niet omdat het van huis uit moest, maar omdat ik er zelf graag kwam. Ik herinner me nog goed hoe kapelaan Samson af en toe op school langskwam om verhalen te vertellen.

Niet uit de Bijbel, maar uit "Erik of het klein insectenboek" van Godfried Bomans. Geen hoogdravende preken, maar verhalen die speelden in het hier en nu, die mij raakten en aan het denken zetten.

Als kind zong ik bij het kinderkoor en deed ik mee aan de eerste communie en het vormsel. Dat hoorde er destijds gewoon bij – het gebeurde met de hele klas, dus daar dacht je niet zo over na. In mijn puberteit raakte ik wat verder van de kerk verwijderd, zoals zovelen in die levensfase.

Toen ik later zelf kinderen kreeg, herhaalde zich eigenlijk als vanzelf wat ik als kind had meegemaakt: mijn kinderen gingen naar het kinderkoor, deden hun eerste communie en het vormsel. Ik was vrijwilligster bij de kindercatechese. Op een gegeven moment werd ik gevraagd om ook mee te helpen bij het vormgeven van de jongerencatechese, samen met Fons Litjens. Dat sprak mij aan. Ik vond het belangrijk dat jongeren in contact bleven met de kerk, maar dan wel via verhalen, taal en moderne muziek die ze konden begrijpen – dicht bij hun eigen leefwereld.

ALLELUIA

Mijn eerste herinnering aan de Augustinuskerk is de trouwdag van mijn oudste zus in 1979. Ik zie haar nog aan de arm van mijn vader het pad naar het altaar lopen. Achter hen het prachtige, gebrandschilderde ronde raam.

Tijdens de zangrepetities en missen trekt datzelfde ronde raam steeds weer mijn aandacht. Wat zijn de kleuren, vooral het blauw, toch prachtig, zeker als de zon er doorheen schijnt.

Ik kom al vanaf mijn geboorte / doop in deze kerk, waar mijn opa en oma een soort van 'meubelstukken' zijn. Eigenlijk is het wel vreemd dat ik hier net zoals zij en mijn moeder al heel lang kom, maar dat ik niet echt hier kom voor de (inhoud van) de vieringen. Het gaat mij vooral om de gemeenschap door de jaren heen als deelnemer aan de kindercatechese, het kinderkoor, het tienerkoor en nu nog Tolle Lege. Als dirigent is het heerlijk om dat gevoel ook in de afgelopen jaren door te geven aan "mijn kinderen" van Prima Voce. Ik geniet elke keer weer als we repeteren en/of een kinderviering hebben.

Als timmerbedrijf kregen we vaak vragen van de pastores om hand- en spandiensten te verlenen: het maken van een houten zevenarmige kandelaar, een ophangstelsel voor de

banieren, verhogingen voor de koorleden, het maken van een kast voor de koorbibliotheek etc. Er was altijd wel wat te doen en het was ook fijn om dat samen met andere parochianen te doen.

EVANGELIELEZING

Als ik deze kerk binnenkom denk ik altijd aan mijn oma. En aan pater Ambro Bakker. Hij heeft mij 15 jaar geleden gedoopt en altijd, als ik hier kwam, was hij er. Ik zong in het kinderkoor en later bij Vivace. Ik heb daar mooie momenten meegemaakt. Het gaf altijd een gevoel van saamhorigheid. Als we hier het kerkgebouw verlaten, dan hoop ik wel dat het gevoel van saamhorigheid meegaat naar het nieuwe kerkgebouw.

Ik ben via Ambro Bakker betrokken geraakt bij de Augustinuskerk. Ik zat bij hem op Bijbelcursus toen hij nog op 8-hoog in de Bijlmer woonde. Daarna heb ik hem zo'n beetje gevolgd. Toen ik hier in de Augustinus kwam bleek ik ook al veel mensen te kennen vanuit mijn jeugd.

De uitjes van het kinderkoor en misdienaars. Wat deden we een boel op één dag. En dan die zakken met snoep die de kinderen 's morgens al kregen. De pastoor volgen, wat een happening op zich was. Gevolg een bekeuring voor te hard rijden in Leiden. En dan ook de vormselgroep bij ons thuis. De speciale en warme gesprekken. Met elkaar de film Jesus Christ Superstar kijken. De reizen van onze kinderen naar Rome met pastoor Klawer. Wat een belevenis. Staking in Rome van het openbaar vervoer. Mijn zoon net z'n rijbewijs en achter de pastoor aan door een vreemde stad in een vreemde auto.

ACCLAMATIE NA HET EVANGELIE

Ik ben voor het eerst in de Augustinuskerk gekomen via het LPK eind 2016. Als koor hebben wij altijd een prachtige positie gehad achter het altaar. Met uitzicht over de hele gemeenschap in de kerk. Wij konden alle kerkbezoekers goed zien en een gevoel van verbondenheid ervaren. Het prachtige, ronde glas-in-lood-raam met zijn mooie kleuren heeft mij altijd behaagd. Ik heb vele mooie liederen mogen leren gedurende de jaren dat ik zing bij het koor. Door deze liederen voel ik me verbonden met wat ons via de geestelijke wereld wordt aangereikt. Ik hoop dat de Augustinus ook in de toekomst nog open blijft voor ons 4 mei concert.

OVERWEGING

Mijn herinneringen aan de Augustinuskerk starten in 1993, toen ik mijn (ex)man leerde kennen, die opgegroeid is in deze kerk en ook op de St. Jozefschool zat. Mijn dochters zijn alle drie in de Augustinuskerk gedoopt door pastoor Klawer. Zij zaten in de voorbereiding, Eerste Heilige Communie en Vormselgroepen en zongen alle drie in Prima Voce en Vivace. En ook nog bij Jesus Christ Superstar in 2024. Het is de basis van hun spiritueel leven en de basis van ons gezin in normen en waarden.

Zelf zong ik in Tolle Lege en zing nu nog als sopraan in het LPK en in de Vrouwen Schola met veel plezier. Ik ben een tijdje voorzitter van de Mowa geweest. Ook Pater Amro Bakker is voor ons een inspirerende en steunende pastoor geweest, met zijn nuchtere West-Friese opmerkingen. Ooit doopte hij als deken de Noord-Zuidlijn en een dochter zei, toen ze dat op AT5 zag, "daar staat onze pastoor met een wc-borstel". De preken waren uniek, werelds en geweldig, soms zo gezegd zoals op dat moment gevoeld. Mijn kids en ik hebben daar enorm van genoten!

Tijdens een nachtmis vertelde Ambro het kerstverhaal. Het ging o.a. om het gebeuren rondom de kribbe. Iedereen verliet op een gegeven moment de stal: herdertjes, koningen... Maar er was één iemand, die zoveel van Jezus hield, dat ie achterbleef. Dat was EEN KLEIN SNOTJONGETJE, die geknield voor de kribbe bleef bidden. Toen Ambro dit vertelde, verscheen er een grote grijns op z'n gezicht. Dit deed hij wel vaker: serieus de mis leiden, met af en toe een ondeugende zijsprong!

Voor mij is de preek altijd een belangrijk onderdeel van de mis geweest. Daarin komt voor mij alles samen: geloof, betekenis en het leven van alledag. Vooral als Ambro sprak, kon ik geboeid luisteren. Hij wist met zoveel gevoel en precisie de bijbel te verbinden met wat we allemaal meemaken in het dagelijks leven. Dat deed hij zó goed dat het me echt raakte – elke keer weer. Een taalvirtuoos. Ook Marjolein van Tooren had

die gave. Haar overwegingen zaten vol met herkenbare, vaak ook grappige voorbeelden uit het gewone leven. Dat maakte haar woorden licht en menselijk, zonder dat ze aan diepgang verloren.

In de Augustinuskerk staat Guus van 't Hoff bekend als de man met de mooiste uitspraak en dictie. Als hij opstond om een overweging te gaan delen, verstilde de kerk: woorden kregen bij hem altijd nét dat beetje extra gewicht.

Eén van zijn verhalen is me altijd bijgebleven. Hij vertelde hoe hij op zijn kleinkinderen had gepast. Om ze bezig te houden had hij een afbeelding van de wereldbol uit de krant geknipt en die in kleine stukjes verdeeld. Daar zijn ze wel even zoet mee, had hij gedacht. Maar tot zijn verbazing legden de kinderen de puzzel binnen een paar minuten feilloos in elkaar.

"Hoe hebben jullie dat zo snel gedaan?" vroeg hij verbaasd.

Zijn kleinkinderen hadden hem aangekeken alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. "Opa, aan de achterkant stond een foto van mensen. Als je de mensen goed neerzet, dan klopt de wereld aan de voorkant vanzelf ook."

Guus glimlachte toen hij het vertelde, en in de kerk bleef het even stil. Soms kan een kinderlijke wijsheid meer waarheid bevatten dan alle geleerdheid bij elkaar.

GELOOFSBELIJDENIS

Al veertig jaar ben ik verbonden aan de Augustinuskerk. Wat begon met helpen bij het tellen van het collectegeld groeide uit tot het rondbrengen van het parochieblad en meepraten over kerkzaken. "Het rommelt prettig langs mekaar," zeg ik altijd maar. "Dat hoort erbij — zolang we maar met goede bedoelingen praten". Als oud-sportleraar weet ik hoe belangrijk communicatie is. "Mensen praten vaak niet 'to the point'. Dan mis je het doel. Je moet de aandacht sturen: plaatje, praatje, daadje. Eerst laten zien, dan kort uitleggen, en dan doen."

Wat mij al die jaren bij de gemeenschap houdt, is mijn geloof in mensen. "Er zijn meer aardige mensen dan we denken. Je moet alleen de opening vinden — niet door op de man te spelen, maar door te ontwapenen. Dan ontdooien mensen vanzelf. In de kerk mogen we best wat vaker water bij de wijn doen."

De gezinsvieringen met altijd wel iets speciaals. De kinderen mochten vragen stellen aan de pastoor. Staande op de bank konden ze met leuke items uit de hoek komen.

Matrasjes naaien voor de te maken spaardoosjes om geld in te sparen voor matrassen in Benin. Het kostte wel een naaimachine met dat schuimrubber erin. En ook speelgoed inzamelen voor Benin. En dan doet iemand er Friese doorlopers bij!

Vertrouwen óp God ín pater Bakker. Een nabestaande vroeg pater Bakker een uitvaartviering te doen, maar die persoon wilde er geen tijd voor vrijmaken om de viering voor te bespreken. Telefonische instructie aan onze pater: 'ach, doe maar wat....'

VOORBEDEN

Mijn herinneringen aan de Augustinuskerk zijn velerlei, ik ben er geboren en getogen. Mijn ouders trouwden in 1951 in de Augustinuskerk, ik werd er in 1953, één dag oud, gedoopt en deed in 1960 mijn eerste communie. Ik was jeugdlid van de kabouters en de gidsen onder leiding van Marlies Hattink. En ik deed mee in het kerstspel als herder. In 1963 was ik bruidsmeisje bij het huwelijk van mijn tante. Het was de koudste winter ooit. Het vijftienvijftigjarig huwelijk van mijn ouders werd muzikaal omlijst door het LPK. Daarna heeft mijn moeder 30 jaar bij het LPK gezongen. In 2004 heb ik zelf de honneurs waargenomen en zit nog steeds op het koor. Al 21 jaar dus! Bij zowel de uitvaart van mijn vader als moeder heeft het LPK gezongen.

Eigen gebedjes schrijven en voorlezen voor de hele kerk bij je eerste Communie. Kerstspel met het kinderkoor en kleding passen in het kopieerhok boven. Kindercatechese met mooie Bijbelverhalen, knutselen en daarna samen eten, waarbij pastoor Klawer altijd iedereen verraste met broodjes hagelslag als toetje.

Met het Augustinusfeest een gezamenlijke viering en groot feest waarbij je de kerktoren mocht beklimmen. Met Palmpasen met gezegende palmtakken zwaaien en Paaszaterdag in de nachtmis met elkaar kaarsen aansteken waardoor de lichtjes zich door de hele kerk verspreidden. Kinderkooruitje met een leerrijke en leuke activiteit, een prijsvraag en grote zakken snoep. Met de vastenactie geld inzamelen in zelf geknutselde spaarpotjes. In een optocht je Palmpasenstok cadeau geven in het Bejaardentehuis naast de kerk.

ACCLAMATIE VOORBEDEN

De kolommen in de kerk versierd met schilderwerken van de leerlingen van de Jozefschool, het priesterkoor omgebouwd naar concertopstelling.

Ditmaal het koor samen met orgel, keyboard, strijkers en solisten. Op het programma het moderne Requiem Eternal Light: Engelse teksten vervlochten met de aloude teksten van het Latijnse requiem. Het was een betoverende en inspirerende avond.

Naast koster en lector zijn houd ik me bezig met alles wat achter de coulissen van de kerk gebeurt. Er is zoveel waar de gemiddelde kerkganger geen idee van heeft. Voor hen is het vanzelfsprekend dat de kerk schoon is, warm, dat de bloemstukken vers zijn en de kaarsen branden.

Maar voor mij is dat waar ik me op richt; het is mijn zorg, mijn aandacht, mijn werk. Met oog voor detail repareer ik wat kapot is, maak ik schoon wat vies is. Ik noem mezelf weleens gekscherend een vlekverwijderaar. Ook de priestergewaden houd ik proper: als er een draadje loszit, repareer ik het. En ik verwijder het kaarsvet dat in de kandelaars is gedropen. Niemand hoeft mij te vertellen wat er moet gebeuren - ik zie het en ik doe het. Ik heb hart voor de zaak.

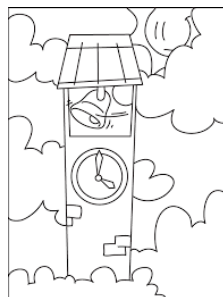

COLLECTE

Er kwam een vacature vrij voor penningmeester voor het koor en mij werd gevraagd of dit niet iets voor mij was. Vol enthousiasme ben ik daar toen ingestapt echter niet alleen de contributie van de koorleden, de lief- en leed pot en de betalingen van kooruitjes moest worden verantwoord. Zo ook de financiën voor het 4 mei herdenkingsconcert, en dat werd voor 2017 een uitdaging aangezien het eerste lustrum van het herdenkingsconcert gevierd zou worden. Ten uitvoering stond gepland Eternal Light van

Howard Goodall met een strijkorkest de New Symphonics en uiteraard de solisten. Daar was serieus geld voor nodig. Veel grote bedrijven en instanties heb ik aangeschreven. Door de vele giften en donaties konden wij een fantastische uitvoering neerzetten. Één van de mooiste herdenkingsconcerten, waarbij de toenmalige dirigent Herman Paardekooper al dansend stond te dirigeren en juist dat moment zal altijd in mijn herinnering blijven.

Mijn herinneringen aan de Augustinus. Het gevoel om ergens bij te horen, dat is gekomen door de contacten met pastores v.d. Berg, van 't Westeinde, Klawer en Bakker. Twintig jaar lang was mijn man Kees vrijwilliger om lampen, microfoons e.d. te herstellen en om elk jaar op 31 december om 24.00 uur de klokken te verlichten vanuit ons huis, later werd dit gedaan vanuit de kerk. En met onze buurman Henk Pappot elke dag een rondje om de kerk, alle rommel namen ze mee. Kees kon ook onze bezoekers met trots de kerk van binnen laten zien, hij had zelf de sleutel. Bij de koffie voor de vrijwilligers was er altijd belangstelling voor en naar elkaar. Nu hoop ik dat de klokken blijven luiden: dat geeft me een gevoel van verbinding met de Augustinus.

OFFERZANG

Ruim 25 jaar geleden vond ik mij in moeilijke, onzekere jaren. Zocht naar houvast en rust. Ik belandde zomaar in de Augustinuskerk. Achterin die grote ruimte gezeten, hoorde ik voorin verrassend mooi gezang. Van rechts viel het licht zacht naar binnen. Oude, vertrouwde rituelen konden weer iets betekenen. Dat deed mij goed. Vele jaren later betrad ik als gastzanger opnieuw deze kerk. Het LPK-koor beviel zo goed dat ik inmiddels zeven jaar lid ben. De Augustinus werd een thuis waar ik, op mijn wijze, een deel van het verleden dat zoveel wijsheid omvat, hervond.

Toen ik nog jong was zat de kerk vaak vol. Het was gewoon dat mensen samen kwamen, het hoorde erbij. Helaas is dat steeds minder en minder geworden. Veel mensen en gezichten zijn weggevallen door o.a. overlijden of het maken van andere keuzes.

En nu sluit de kerk dan voorgoed voor ons. Dat is verdrietig, ik zal het missen om in het gebouw te zijn, de bekende gezichten te zien, om samen te zijn, om voor de mensen te mogen zingen. Maar ik zal er met een warme en dankbare herinnering aan terug denken.

GEBED OVER DE GAVEN

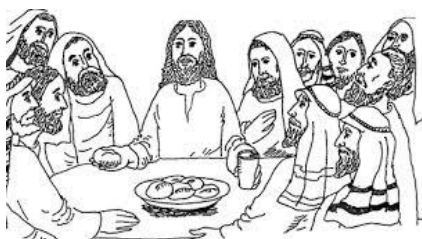
De Augustinuskerk geeft mij een warm gevoel. Het voelt als een thuis! De doop en eerste communies van onze drie kids door Pastoor Klawer zijn heel bijzondere en fijne herinneringen. Heel veel jaren zingen met het LPK met allemaal prachtige mensen! Altijd een feestje!

Als ik aan mijn tijd bij de Augustinuskerk denk, denk ik vooral aan de warme vriendschappen die ik heb opgedaan bij Vivace en Tolle Lege. Een koor is meer dan alleen samen een viering voorbereiden - het is samen lief en leed delen.

EUCHARISTISCH GEBED

Ik ben al veertig jaar zanger bij het LPK en heb me in die periode op talloze manieren ingezet voor de gemeenschap: in de locatieraad, als koster en waar het verder maar nodig was. Ik ben nuchter en een pragmatische man en wil graag iets bijdragen.

Voor mij ligt de kern van de viering in de consecratie. Het moment van brood en wijn, van herdenken en doorgeven, is voor mij het

hart van de dienst. "Ik ben er, en dit geef ik door aan jullie," zo kan je de betekenis wat mij betreft samenvatten.

De Eerste Communie viering in 2003. Wij kijken terug op een mooie viering waarin pastor Klawer met veel aandacht en liefde voor de kinderen de dienst leidde. Aandacht voor mensen is wat hem typeerde en wij waarderen zijn hartelijkheid.

SANCTUS

Wat hebben wij veel fijne herinneringen aan de Augustinuskerk. Van zingen bij tienerkoor Vivace, vrijwilligerswerk, Diaconaction tot filmavonden op de jeugdzolder. Er werd zóveel gedaan voor jongeren. We voelden ons er echt thuis. Bedankt voor alles!

Wij zongen als jongenskoor meestal boven op de koorzolder samen met de mannen van het LPK. Zodra de preek begon vertrokken menig LPK zangers in het achterafkamertje om te gaan roken. Daar repeteerden we ook een keer o.l.v. dirigent Schouten. De jongens vooraan en de mannen er achter. Het ging volgens de dirigent niet goed. Hij smeedt zijn lessenaar met daarop zijn partituur het jongenskoor in vergezeld van enkele krachttermen. Niet veel later was hij vertrokken als dirigent.

BENEDICTUS

Ik voel mij al heel veel jaren gezegend. Gezegend dat ik nog steeds leef en het geluk heb gekregen om er dankzij God veel meer uit te halen. Om elke dag, elk uur, elke minuut, elke seconde, in goede en slechte tijden gezegend te zijn: dat is de grootste zegen.

Met Kerstmis zongen we als jongenskoor in drie missen met de mannen van het LPK: één vlak voor middernacht en twee op Kerstochtend. In dit gezelschap zijn we een keer naar Duitsland geweest, o.a. naar de Dom van Keulen. Tijdens dat uitje hebben we als jongenskoor ook onze ingestudeerde musical ten gehore gebracht. Ik weet nog goed dat ik één korte solo had, vergat op tijd in te zetten en dat Jantje Nelissen hem meteen zong.

CONSECRATIE

Voor mij zijn de consecratie en het evangelie de momenten waarop alles samenkomt. Daarin ligt voor mij de kern van de mis: het heilige, maar ook het menselijke. Al van jongs af aan kom ik in de kerk, eerst aan de hand van mijn ouders en grootouders, die vlakbij woonden. Zo groeide ik op met het ritme van de klokken, de geur van wierook en het licht dat door de glas-in-lood-ramen viel. De kerk werd niet alleen een gebouw, maar een deel van mijn levensverhaal — een geschiedenis die ik meedraag en waaraan ik nog steeds nieuwe hoofdstukken toevoeg.

Ik werk liever in stilte op de achtergrond in de organisatie van de kerk. Niet op de voorgrond, maar wel duidelijk aanwezig. Bescheidenheid siert de mens, zegt ik altijd maar, en dat meen ik. Ik herken me in de tollenaar uit het evangelieverhaal van de farizeeër en de tollenaar — degene die niet hoog van de toren blaast, maar eenvoudig probeert goed te doen. Wees menselijk en laat je niet op dingen voorstaan, zo luidt zijn levensmotto. Natuurlijk doet het me goed als iemand even zegt: "Fijn dat je er bent." Gezien en erkend worden, dat hoort ook bij gemeenschap.

Mijn betrokkenheid bij de kerk en het gebouw blijft groot. Ik zorg dat de torenklok gelijkloopt — die wil nog wel eens achterlopen. En daar zit misschien wel een gelijkenis in met hoe ik te werk ga:

ik let op de tijd, maar laat me niet haasten. Ik zorg dat alles klopt, zonder dat iemand het merkt. Zodat de gemeenschap als een goedlopend uurwerk op rolletjes loopt.

Ik ben jarenlang in de kerk actief ben geweest, eerst als misdienaar/acoliet en later als Lector. Naar deze tijd kijk ik met veel plezier terug, m.n. door de waardering van de pater/pastoor en de mensen in de kerk. Dat maakt dat ik de afgelopen jaren als vrijwilliger betrokken ben geweest. Het is verder ook de plek waarin ik zelf jaren geleden de eerste communie heb gedaan en mijn oudste dochter is gedoopt. Daar houd ik veel mooie herinneringen aan over.

ONZE VADER

Pastor Klawer is 40 jaar priester en dat wordt gevierd op het Augustinusfeest. Buiten in de zon met koffie/thee en een broodje, gevolgd door een hapje en sapje. En natuurlijk altijd een gelegenheidslied. De piano is naar buiten gerold en alle feestgangers zingen uit volle borst de jubilaris toe. Datzelfde gebeurt ook wanneer pastoor Bakker zijn 40 jaar volmaakt. En dan is er zelfs een Afrikaanse muziekgroep die de hele buurt meeneemt en laat swingen. En natuurlijk ook nu zingen we met z'n allen een lied. Iedere gelegenheid wordt aangegrepen, een lied moet er altijd bij zijn!

Dankzij de Augustinuskerk zijn er heel veel goede relaties ontstaan. De oude garde van het LPK zorgde zelfs voor een drietal huwelijken. Tijdens een busreis van het LPK riep pa Schreurs tegen pa Nieuwenhuizen: "Jaap, we worden familie". Op dat moment was er nog geen sprake van een relatie tussen een van hun kinderen. Maar deze uitdaging werd snel opgepakt en er kwam inderdaad een huwelijk van. En dat patroon herhaalde

zich nog tweemaal via Pa van der Raad. Hierdoor werden drie LPK families in een driehoek aan elkaar verbonden.

VREDESWENS

De vredeswens benadrukt voor mij de saamhorigheid en de gemeenschap. Naar elkaar omkijken. Daar hecht ik veel waarde aan en ik vind het jammer dat door Corona het handen schudden veelal werd vervangen door de zogenaamde Indische groet waarbij je je handen samenvouwt en naar elkaar knikt.

Dat moment van de vredeswens... even omkijken, iemand aankijken, bekende gezichten herkennen. Een glimlach, een hand. In dat korte moment voel ik wat gemeenschap echt betekent: verbondenheid en warmte.

Mijn leukste vrijwilligerstaak was bij de bezoekersgroep. Dat was een groep van circa vijf dames, die bij de oudjes langs gingen, bijvoorbeeld in Huize Buitenveldert, even babbelen over van alles en nog wat. En natuurlijk ook bij de zieken. Er was één contactpersoon, die deelde ons in. Oh ja, we gingen ook langs bij de geboorte van nieuwe baby's, de ouders kregen dan een bloemetje. Er werden ook hele mooie kaarten gemaakt door de vrouw van een collectant, die kon prachtig tekenen.

We hadden destijds onderling veel warme contacten in de Augustinuskerk. Het was toen een hele hechte gemeenschap. Ik heb daar ook heel veel steun aan gehad toen eerst mijn zoon en later ook mijn man overleden.

AGNUS DEI

Zo kwam ik een paar jaar geleden in de Augustinuskerk bij het 4 mei herdenkingsconcert met het koor 'LPK Cantemus Dominum'. Ik was erg onder de indruk van de muziek. Vanaf het jaar dat bij het 4 mei herdenkingsconcert het Requiem van Fauré gezongen werd heb ik mij aangesloten bij het koor en geniet ik en leer ik veel in het klassiek zingen onder een geweldige professionele en humorvolle leiding van de dirigent.

Natuurlijk horen alle kerstspellen die ik als kind meedeed bij mijn vroegste herinneringen. Mijn eerste keer was ik Jezus. Ik was drie maanden oud en heb me laten vertellen dat ik vanuit mijn wipstoeltje de hele kerk rond keek. En veel later heb ik vele jaren gezongen bij het jongerenkoor en bij Tolle Lege. Een groep met heel verschillende vrouwen, maar heel hecht geworden door de jaren heen. We hebben meerdere prijzen gewonnen bij verschillende concours en een paar cd's opgenomen.

COMMUNIE

Wij denken met warmte terug aan de tijd waarin wij niet alleen zongen, maar ook meedachten over de liturgie, de lezingen verzorgden, zieken bezochten om hen de communie te brengen en zelfs uitvaarten begeleidden. In de pastoraatsgroep stonden wij naast elkaar. We zorgden voor elkaar en voor de gemeenschap – en dat zorgende, dat nabij-zijn, dat kennen van elkaars verhalen, dát maakte onze jaren in de Augustinuskerk zo bijzonder. Het waren mooie tijden. Intens, waardevol, gedragen.

De verbondenheid in de Augustinuskerk is altijd heel groot geweest. Er zijn nooit echte grote, onoplosbare problemen geweest. Een warm bad vanaf geboorte tot op heden.

Met mijn ouders en zus kwamen we naar de kerk. We zongen eerst in het kinderkoor en de kooruitjes met pastor Klawer naar Drievliet en naar het Zuiderzeemuseum zijn dierbare herinneringen: van

pastor Klawer kregen we wel snoep, van onze ouders niet. Spannend was het ook om aan de kerstmusical mee te doen: zoveel mensen in de kerk! En later ook met Jesus Christ Superstar. Als er zoveel mensen in de kerk zijn, moet je het natuurlijk wel goed doen!

COMMUNIELIED

Zittend op het priesterkoor in een repetitie van het LPK heb je een schitterend uitzicht op het gebrandschilderde raam: de cirkel met alle kleuren. Zeker als de avondzon schijnt en alle facetten van het raam tot leven brengt en de kerk er letterlijk gekleurd bijstaat. En het wordt helemaal betoverend als je onderwijl met het koor een prachtig uitbundig werk zingt. Dat past dan helemaal bij de overvloed aan kleuren.

Bij tienerkoor Vivace was het elk jaar heel bijzonder om de muziekdelen van Jesus Christ Superstar uit te voeren op Goede Vrijdag. En we hebben een keer Halloween gevierd door de kerk heen, dat was heel mooi gedaan. Heel vroeger vond ik de kinderkrusweg geweldig. We mochten van pastoor Klawer dan een bloem uitkiezen en leggen bij de statie die jij zelf het mooiste vind. En meer recent is het vieren van de Paaswake magisch, ja, daar kom ik ook al heel lang. Oh ja, vroeger als heel klein kind wilde ik altijd een hostie, maar die kreeg ik natuurlijk nog niet voordat ik de eerste heilige communie had gedaan. Mijn moeder

brak dan als we terugliepen naar onze plaats een klein stukje van haar hostie af voor mij om mij tevreden te houden.

DANKGEBED

Vaak hoor ik het van mensen die jarenlang niet meer in de kerk zijn geweest. Dat ze toch weer eens binnenstappen — voor een concert, een dienst, of om te zingen in een koor. En dat ze dan merken: het voelt nog vertrouwd. Zo is dat bij mij ook gegaan. De geur van hout en kaarsen, het licht door de glas-in-lood-ramen, de klanken van muziek en stemmen — het roept iets op van vroeger. Een gevoel van rust, van samen zijn, van geborgenheid. Misschien is dat wat we allemaal nodig hebben: dat er een plek is waar je mag komen zoals je bent en waar je deel uitmaakt van het geheel.

Ik ervaar geen bijzondere hoogtepunten binnen een viering, daar ben ik echt te nuchter in. Ik ben wel sinds ons trouwen altijd naar de Augustinuskerk gegaan. Het zingen bij een uitvaart vind ik wel mooi om te doen. Je hoort verhalen over mensen die je niet voor mogelijk houdt. Eigenlijk leer je dan die mensen pas echt kennen.

En ook de Allerzielenvieringen in de kerk en op de begraafplaats zijn heel bijzonder en mooi om mee te mogen maken.

Elk jaar in December halen we hem weer tevoorschijn: de kerststal van de Augustinus. Het is geen gewone kerststal, maar een bijzonder exemplaar met beelden gemaakt door Jan Nelissen, ooit de trotse eigenaar van het Amstelveens Poppentheater. Zijn handwerk herken je meteen: elk beeld heeft iets eigens met een tikje theater.

Maar de jaren zijn genadeloos, zelfs voor kunst. De stal kraakt, de verf bladdert, en de herder die ooit fier stond,

leunt nu lichtelijk alsof hij een zware nacht achter de rug heeft. En Jozef... ach, Jozef. Zonder onze jaarlijkse opknapsessies zou zijn hoofd allang een knikje te veel hebben gemaakt.

Toch gebeurt er elke adventstijd iets moois. We komen samen en richten de stal op alsof we een oude vriend oplappen. En uiteindelijk staat het geheel weer verrassend waardig te stralen in de kerk. En als de kaarsen eenmaal branden en de eerste bezoekers even stil blijven staan bij die aandoenlijke, ietwat gehavende stal, weten we: het is weer gelukt. Samen hebben we hem teruggebracht. Niet perfect, maar precies zoals het hoort — met liefde, gevoel voor traditie en een flinke strook duct tape.

MEDEDELINGEN

Ik heb heel lang en op verschillende koren gezongen. Heel wat dirigenten heb ik voorbij zien komen: Vincent Kuin, Marlies van 't Hoff, Bram Biersteker, Herman Paardekoper, Frank de Ruyter. Ik heb altijd genoten van het samen zingen. Nu ben ik te oud, dus gestopt met zingen. Maar als het LPK zingt kom ik graag luisteren.

Ik ben na mijn trouwen hier in de parochie komen wonen en sindsdien betrokken bij de Augustinuskerk. Dat is al weer ruim 50 jaar geleden en heb in die tijd verschillende pastores zien komen en gaan: Jaap van 't Westeinde, Thom Klawer, Bernard Zweers en Ambro Bakker.

Ik heb me altijd thuis gevoeld, in de kerk en op de koren waar ik bij zong. Betrokken bij kindervieringen, bij de voorbereiding van de 1e communie, versieringen maken. Rust en thuis voelen.

In de Augustinuskerk maak ik deel uit van de koffie- en theegroep. Elke zondag na de mis zorg ik er, samen met een aantal anderen, voor dat er in de parochiezaal iets warms klaarstaat. Vooral in de winter, wanneer het in de kerk flink fris kan zijn, merk ik hoe dankbaar mensen zijn voor die gezelligheid en warmte.

Ik zet de kopjes klaar, zorg dat er iets lekkers bij de koffie ligt en ruim alles daarna weer op en af. Maar het blijft niet bij koffie en thee: tussendoor geef ik de plantjes water, haal ik oude bloemen uit de bloemstukken en neem ik allerlei kleine klusjes mee die gedaan moeten worden.

Zo draag ik, met al die andere vrijwilligers, elke zondag een beetje bij aan de gastvrijheid van de Augustinuskerk — altijd met een glimlach.

Ik wil gewoon alle mensen bedanken die de Amnesty-brieven hebben geschreven en naar de verschillende landen hebben gestuurd om de ten onrechte veroordeelde mensen te bevrijden. En dit hielp een aantal mensen vrij te maken. **SAMEN DOEN MAAKT ALLES MOGELIJK!**

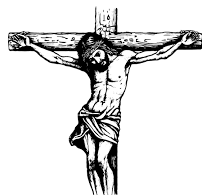

Een zeer dierbare herinnering is de jaarlijkse wandeltocht die mijn ouders met een groep vrienden organiseerden. We vertrokken dan vanaf de kerk en liepen door het bos met een papier met vragen. Bij terugkomst zat iedereen aan de tafel om zo snel mogelijk het woord te raden dat door de antwoorden van de vragen gepuzzeld kon worden. Ondertussen aten we een kop soep die je bij terugkomst kreeg. En dan aan het eind van de middag was er het rad van avontuur. Dat was zo spannend, iedereen hoopte op de hoofdprijs. Ik won een keer een schuurmachine.

WEGZENDING EN ZEGEN

In 2002 werd het tienerkoor Vivace opgericht. Er kwamen steeds meer activiteiten voor kinderen en jongeren bij: Diaconaction, het Kerstspel, en zelfs Jesus Christ Superstar. Ik vond het prachtig om te zien hoe kinderen

daarin gestimuleerd werden om mee te doen, om te durven, en om zich te ontwikkelen. Ze werden aangesproken in hun eigen taal en belevingswereld. Het is heel belangrijk werk om de jeugd te blijven inspireren om dingen samen en voor anderen te doen. Daardoor worden ze gevormd voor het leven en ik heb het met ontzettend veel plezier gedaan.

Toen mijn zusje en ik nog te klein waren om bij de nachtmis aanwezig te kunnen zijn, maar onze ouders wel hun taken als pastoraal medewerkers en dirigente etc. hadden, mochten wij tijdens de nachtmis bij de huishoudster van de pastoor blijven. Dat was best spannend, want we kenden haar niet heel goed. Destijds was pastoor van 't Westeinde de priester die in de pastorie woonde. In de kleine woonkamer stond de tv aan en er stond een schaal met kransjes. Mijn zusje en ik zaten netjes op een stoel en waren dus blij dat we mochten spelen. We gingen dan naar de gang en deden er verstoppertje. Het kleine afstapje naar de garagedeur was een goede plek.

Toen pastoor van 't Westeinde er nog was, was de achterste parochiezaal, zijn werkkamer. Op een keer zei mijn moeder dat ik even een pen moest vragen. De pastoor was er echter niet en ik durfde echt niet zomaar zijn kamer binnen te lopen. Dat voelde als heiligschennis.

SLOTIED

Amen - het zij zo - is het accepteren van de situatie waarin je zit. Door die acceptatie is het verleden niet meer belangrijk, maar kan je elke keer weer kijken naar alle kansen in de toekomst. Zelfs als het einde nabij is kunnen we rekenen op een nieuw begin.

Wat me het meest drijft, is het teamgevoel, de verwevenheid en saamhorigheid. Dat maakt dat ik elke dag met plezier achter de schermen aan het werk ben. Ik hoef niet op de voorgrond te

staan; ik weet dat wat ik doe ertoe doet. En dat is voor mij genoeg.

Dat de kerk nu dichtgaat, maakt me emotioneel. Het is niet de eerste keer dat ik dit meemaak. Ook andere kerken waar ik bij betrokken was, moesten hun deuren sluiten. Telkens vond ik weer een nieuwe gemeenschap waar ik me thuis kon voelen. Maar of dat na de sluiting van de Augustinus opnieuw zal gebeuren, is voor mij een grote vraag. Misschien lukt het weer, misschien niet. Wat ik wél weet, is dat het pijn doet om afscheid te moeten nemen van een plek waar ik zoveel zorg, liefde en tijd in heb gestoken.

En dan gebeurt het echt. De Augustinus parochie moet zijn deuren sluiten. Daarmee komt een einde aan voor mij 56 jaar samen zijn in geloof, zang, vriendschap, verdriet, nieuw leven en heel veel plezier en goeds.

Regelmatig stond ik sceptisch tegenover geloofszaken, maar ik ben erg blij dat mijn ouders me hebben laten dopen en me mee hebben genomen. Ik heb me altijd vrij gevoeld te kiezen in wat voor mij goed was. Het feit dat ik tot het laatst betrokken ben geweest, zegt waarschijnlijk genoeg.

Als wij met het LPK een daverend slotlied ten gehore brengen waarvan het slotakkoord nog nagalmt in de kerk nadat de dirigent heeft afgeslagen. Een geluuksmoment!

En nu laten wij een heel leven achter ons. Dat het zomaar stopt, is bijna niet te bevatten. Het voelt verdrietig, soms zelfs onwezenlijk. De stilte die achterblijft, klinkt harder dan we hadden gedacht. Toch is er naast het verdriet ook iets anders: diepe dankbaarheid. Dankbaar voor alles

wat we hebben mogen doen, voor alle mensen die we hebben mogen ontmoeten, voor alle momenten waarop wij deel waren van iets dat groter was dan wijzelf.

Dingen veranderen, zo zit het leven nu eenmaal in elkaar. Maar de Augustinuskerk – en alles wat we daar hebben opgebouwd, gedeeld en ontvangen – dragen wij voor altijd met ons mee. In wie wij zijn geworden, in wat wij hebben gegeven, en in al die onvervangbare, goede en mooie herinneringen.

ORGELSPEL

Na de eucharistieviering klinkt het orgel. Chris Bossano haalt de mooiste klanken uit het orgel en een groot aantal parochianen blijft zitten om te luisteren naar zijn betoverende spel. Applaus na afloop en dan pas is de viering echt afgelopen.

TOT HIER EN VERDER

Dit was het dan. Stilte in de Augustinuskerk voor velen, maar er is toch ook weer een nieuw begin... Heel fijn als we elkaar blijven ontmoeten, waar en in welke vorm dan ook. De keuze is aan u.

klik op de QR-code en onze kleurrijke gemeenschap komt direct weer samen